

✿ A BALJÓS KEZDET ✿

A BALSZERENCSE ÁRADÁSA
I. könyv
A BALJÓS KEZDET

írta:
LEMONY SNICKET

illusztrálta:
Brett Helquist

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2021

Kedves Olvasó!

Sajnos föl kell hívjam a figyelmedet arra, hogy ebben a kötetben nagyon szomorú történetet olvashatsz. Három szerencsétlen kisgyermekről szól, akik hiába kedvesek és okosak, mégis rengeteg bajjal kellett szembenézniük. Abban a pillanatban, amikor a gyerekek rossz híreket kapnak a Ragyogó Parton – amiről az első fejezetben olvashatsz –, az egész életük nyomorúságosra fordul, mintha csak vonzanák a rosszat.

Ebben az első kötetben arról van szó, miként találkoztak a Baudelaire gyermekek egy aljas gonosztevővel, szó esik benne egy borzalmas tűzről, visszataszító ruhákról, vagyonuk ellen irányuló sötét tervről, és nem utolsósorban csomós, hideg zabkásáról reggelire.

Engem jelölt ki a sors arra, hogy hírül adjam e szörnyű eseményeket, de téged, kedves olvasóm, semmi nem tart vissza attól, hogy letedd ezt a könyvet, és keress magadnak valami vidámabb olvasnivalót.

Kiváló tisztelettel:

Lemony Snicket

ELSŐ

fejezet

Ha csak olyan történeteket szeretsz, amelyek jól végződnek, szerencsésebb, ha más olvasmányt választasz. Sajnos ez a történet nemcsak hogy nem végződik jól, de a kezdete és a közepe sem vidám, mivel a három Baudelaire gyermek életében kevés örömteli esemény történt. Violet, Klaus és Sunny okos gyermekek voltak, bájosak, leleményesek és szép arcúak, de mintha csak a balsors sötét árnya vetült volna rájuk, majdnem minden, ami velük történt, bővelkedett bajban, szenvedésben, és kétségbeesést hozott magával. Sajnálom, hogy így kell kezdenem, de ez az igazság.

A balszerencés események láncolata a Ragyogó Parton kezdődött. A három Baudelaire gyerek a szüleivel élt egy hatalmas házban, egy piszkos és rohanó város szívében. Alkalmanként engedélyt kaptak édesapjuktól és édesanyjuktól, hogy egy rozoga targoncával – a „rozoga” szót bizonyára ismered, ez esetben azt jelenti, hogy „ingatag” vagy „az összedőlés szélén álló” –, szülői felügyelet nélkül

levonuljanak a tengerpartra amolyan vakációfélére, amikor azt csinálhattak, amit akartak egészen vacsoráig, mert addigra haza kellett menniük.

Azon a reggelen szürke és felhős volt az ég, de ez a legkevésbé sem zavarta a Baudelaire gyerekeket. Épp ellenkezőleg! Amikor forrón sütött a nap, a partot ellepték a turisták, és még egy pokróc leterítésére alkalmas helyecskét is alig találtak. De az ilyen szürke és felhős napokon a part egyedül az övék volt, kényükre-kedvükre csak hármuké!

Violet Baudelaire, a legidősebb, szeretett kövekkel kacsázni. Mint a legtöbb tizennégy éves, ő is jobbkezes volt, ezért a jobb kezével sokkal többször tudta megugratni a köveket a víz sötét felszínén, mint a ballal. Amint a követ dobálta, elrévedve nézett a horizont felé, és a legújabb találmányán gondolkozott. Bárki, aki jól ismerte Violetet, tudta, hogy ezekben a percekben elmélyülten töpreng, mivel hosszú haját masnival kötötte fel, hogy ne lógjon a szemébe. Violet keblében igazi feltalálói szív dobogott, különleges, furcsa szerkezetek jelentek meg a képzeletében, és agyában szüntelenül emelőcsigák, fogantyúk és fogaske-rekek képei peregtek, ezért aztán azt sem engedhette meg magának, hogy olyan hétköznapi dolgok, mint például a haja, megzavarják a gondolkodásban. Ezen a reggelen éppen azon tűnődött, miként lehetne megcsinálni egy olyan gépezetet, amelyik visszahozná az óceánból a kacsázáshoz elhajított köveket.

Klaus Baudelaire, a középső gyerek – az egy szem fiú –, a dagályból visszamaradt pocsolyák élővilágát szerette a leginkább tanulmányozni. Elmúlt már tizenkét éves, és szemüveget hordott, ami kifejezetten intelligenssége a megjelenését – persze ő intelligens is volt. A Baudelaire-ház óriási könyvtárszobájában könyvek százai-ból válogathatott, majdnem minden témában. Kora miatt

természetesen nem olvashatta valamennyit, de megtette, ami tőle telt, és olvasmányaiából rengeteg tudást gyűjtött össze. Például tudta, mi a különbség az aligátor és a krokodil között. Tudta, ki ölte meg Julius Caesart, és igen jól ismerte azokat a bájos, aprócska élőlényeket is, amelyeket oly nagy odaadással vizsgálgatott.

Sunny Baudelaire, a legfiatalabb, még harapós korszakát élte, vagyis nagyon fiatal volt, és a korához képest is kicsike, alig nagyobb egy csizmánál. De ami a testméretéből hiányzott ahhoz, hogy tiszteletet ébresszen maga iránt, kipótolta négy éles fogacskájával. Amikor az ember csak annyi idős, mint ő, akkor még hangokkal társalog, kivéve azt a néhány, kifejezetten fontos szót, amit már képes kimondani, mint: „mami”, „inni”, „harap”. A legtöbb embernek persze néhány szavas szótárának megfejtése is gondot okozott, mint például azon a reggelen a „gack”! Elszántan ismételte, és valószínűleg azt akarta mondani ezzel, hogy: „Nézzétek csak, mi a csoda az ott a ködben?!”

Valóban, a Ragyogó Parton hömpölygő sűrű ködből a távolban egy magas figura vált ki lassan, miközben a Baudelaire gyerekek felé közeledett. Sunny már jó ideje figyelte, és rikoltozott, amikor Klaus végre felnézett a rákocskáról, amivel éppen foglalatосkodott, és akkor ő is meglátta az idegent. Felnyúlt, és megérintette Violet karját, feliasztva nővérét feltalálói gondolataiból.

– Oda nézz!

Klaus az alakra mutatott. Egyre közeledett, és lassan ki tudták venni néhány részletét is. Körülbelül akkora lehetett, mint egy felnőtt, kivéve hogy a feje nagynak és szögletesnek látszott.

– Mi lehet az? – lehelte Violet.

– Fogalmam sincs. – Klaus az alakra bandzsított.

– Úgy tűnik, felénk tart...

– Egyedül vagyunk a parton... – Violet hangja enyhén remegett az izgatottságtól. – Senki más nincs itt, aki felé mehetne...

Violet bal tenyerében ott lapult az a karcsú, sima kő, amelyet az előbb el akart hajítani, és egyszeriben úgy érezte, hogy meg kellene dobnia vele azt az... idegent, mivel olyan félelmetesnek látszik...!

– Csak a köd miatt olyan rémítő – magyarázta Klaus, mintha csak olvasott volna nővére gondolataiban.

És ez igaz is volt. Ahogy a figura elég közel ért hozzájuk, máris felismerték, hogy nem valami ismeretlen, hanem Poe bácsi siet feléjük. Az a Poe bácsi, aki annyiszor ebédelt náluk, tehát jó barátoknak számít. Violet, Klaus és Sunny igazán szerencsésnek mondhatták magukat, mert a szüleik sosem küldték el őket, ha felnőtt-társaság érkezett hozzájuk, sőt együtt étkeztek a vendégekkel, részt vehettek a társalgásban egészen addig, amíg le nem szedték az asztalt. Így aztán természetesen jól emlékeztek Poe bácsira, de nem nagyon lelkesedtek érte, mert valahogy mindig megfázott, és gyakran átvonult a szomszéd szobába köhögni. Most is, ahogy megállt előttük, és levette óriási kalapját, amelyben olyan ijesztően nagyoknak tűnt a feje a ködben, köhögni kezdett egy abrosznyi fehér zsebkendőbe.

Mihelyt befejezte ezt a ténykedését, Violet és Klaus tüstént elébe álltak.

– Jó napot! – mondta Violet.

– Tiszteletem, Mr. Poe – utánozta édesapjukat Klaus.

– Ohó nap! – vágta ki büszkén Sunny.

– Pompás, igazán köszönöm...

Poe bácsi elégedetten bólintott a jólneveltségre, de az arcvonásain valami szokatlan komorság uralkodott. Csöndben álldogáltak pár másodpercig, és a gyerekek

elgondolkoztak azon, ugyan mit kereshet Poe bácsi az állandó megfázásával itt a szélben, holott a bankjában lenne a helye, egy meleg irodában. Az öltözéke sem illett a parti sétához...

– Szép napunk van – mondta Violet, csak hogy megtörje a hallgatást.

Sunny viszont káromgott egy nagyot, jelezve, hogy elege van ebből az álldogálásból. Klaus jól ismerte ezt a hangot, gyorsan felvette hát kistestvérét, és megnyugtató puszit nyomott a búbjára.

– Khm... valóban szép napunk van...

Poe bácsi szerencsétlenül nézett körül a parton, de már nem húzhatta tovább az időt.

– Sajnos rossz hírem van a számotokra...

A Baudelaire gyerekek várakozva néztek fel rá. Violet csak most vette észre, hogy még mindig azt a követ markolássalza, és már örült, hogy nem engedett a kísértésnek, és nem hajította meg vele Poe bácsit – szörnyen kínos lenne...

– A szüleitek, fájdalom... áldozatul estek egy szörnyű tűznek...

A gyerekek csak néztek a hírhozóra szótlanul, és Poe bácsi kénytelen volt tovább magyarázni.

– Mondom... khm... áldozatul estek annak a borzalmas tűznek, amely lerombolta az egész házat... Rettenetesen sajnálom... kedveseim.

Violet összeráncolta a homlokát, és kibámult a végtelennek látszó óceánra. Poe bácsi sohasem szólította még őket „kedveseimnek”, és az, hogy most ezt tette, valahogy mintha azt jelentette volna, hogy csak tréfáról van szó, egy buta felnőtt-tréfáról.

– Áldozatul esni... khm... azt jelenti, hogy... szóval meghaltak.

– Ismerjük ezt a szót – vakkantotta oda Klaus barát-ságtalanul. Értette, mit beszél Poe bácsi, de nem bírta fel-fogni, hogy az ő szüleik... talán téved...

De Poe bácsi rendületlenül folytatta.

– A házatok... fájdalom... porig égett. A tűzoltók termé-szetesen kivonultak, de elkéstek...

Klaus előtt váratlanul megjelent a könyvtárszoba képe, azzal a rengeteg könyvvel. Most már sohasem olvashatja el őket...

Poe bácsi köhécselt egy kicsit a zsebkendőjébe, aztán folytatta:

– Azért... khm... azért jöttem, hogy magammal vigye-lek benneteket. Egy kis ideig nálam fogtok lakni, amíg... khm... kitaláljuk, mi legyen... Én vagyok a szüleitek vég-rendeletének végrehajtója, vagyis én kezelem a vagyonu-kat... vagyonotokat, és gondoskodom rólatok. Ha Violet nagykorúvá válik, övé lesz a pénz, de addig a bank fel-ügyi.

Bár végrehajtót mondott, Violet mégis úgy érezte, hogy inkább ítélet-végrehajtó, vagyis hóhér. Egyszerűen csak lesétál ide a partra, és megváltoztatja az életüket!

– Nos akkor gyertek velem, kérlek!

Violetnek el kellett dobnia a követ ahhoz, hogy elfogadja egyfelől Poe bácsi feléje nyújtott kezét, másfelől pedig Kla-usét. Elindultak. Lassan bandukoltak vissza a partról a nagyvárosba, a hátuk mögött hagyva boldog, régi életüket.

MÁSODIK

fejezet

Szükségtelen ecsetel-
nem, hiszen töké-
letesen el tudjátok
képzelné, milyen szomo-
rúság várt röviddel ez-
után Violetre, Klausra
és Sunnyra. Amelyikő-
töknek meghalt már va-
lakije, akit nagyon sze-
retett, átélte ugyanezt,
de ti, szerencsés többiek,
bizonyára ti is megérti-
tek, mekkora bánat ez.
A Baudelaire árvák pe-
dig egyszerre veszítették
el édesapjukat és édes-
anyjukat; olyan borzal-
mas fájdalom volt ez
számukra, hogy napo-
kig fel se tudtak kelni az

ágyukból. Klaust nem érdekelték többé a könyvek, Violet nem akart többé feltalálni semmit, és még Sunny is, aki pedig túl kicsike volt ahhoz, hogy megérthesse a veszteségüket, sokkal csekélyebb lelkesedéssel rágcsálta meg a dolgokat, mint azelőtt. Az sem könnyített a helyzetükön, hogy az otthonukkal együtt a játékaik és minden holmijuk elégett. Biztos vagyok abban, hogy ti is úgy gondoljátok, könnyebb a bajt elviselni, ha van egy megszokott zug, ahová az ember behúzódhat, de a Baudelaire árvák meghitt zugai üszókké és hamuvá váltak. Poe bácsi megpróbálta ugyan a lehetetlent, és elvitte őket a romokhoz, hátha lelnek valami használhatót, de talán jobb lett volna nem látni Violet összeégett mikroszkópját, Klaus kedvenc tollának hamvait és Sunny összeolvadt rágókáit. A gyerekek csak maradványokat találtak, itt egy darabot a zongorából, ott apa elegáns konyakosüvegének cserepeit és amott üszkös léceket anya kényelmes karosszékéből, amelyekből olyan sok mesét olvasott fel nekik.

Mivel semmijük sem maradt, a Baudelaire gyerekek megpróbálták berendezkedni a Poe-házban, amely azonban teljesen alkalmatlannak látszott arra, hogy ott valaha is boldogok lehessenek. Sajnos vagy nem sajnós, Poe bácsi sohasem volt otthon, a végrendelet és az örökség ügyeinek intézése sok munkát rótt rá, de ha hazajött is, leginkább csak köhécselt, és nem lehetett vele két szót se váltani. Poe néni igyekezett ugyan gondoskodni róluk, de szörnyűséges ruhákat vásárolt, amelyek úgy szúrtak, mint a lópók-róc. Edgar és Albert, a két Poe gyerek folyton ricsajozott, és nem lelkesedett a vendégekért egy csöppet sem. Külön csapásnak számított, hogy az ő kellemetlen szagú szobájukban kellett aludniuk.

Am egyszer az ebédnél – ami főtt csirkéből, főtt krump-liból és párolt (ami valójában főttet jelent) zöldbabból állt

– Poe bácsi bejelentette, hogy másnap elköltöznek, de mégsem éreztek kitörő örömet.

– Pompás! – lelkesedett Albert, aki ketchupos fogaival pont úgy nézett ki, mint egy vámpír. – Végre visszakapjuk a szobánkat! Éppen elég volt az osztozkodásból. Violet és Klaus szörnyen unalmasak!

– Ráadásul a kisbaba harap!

Edgar gátlástalanul ledobott a földre egy csirkecsontot, mintha az állatkertben ülne egy ketrecben, és nem egy tiszteletre méltó család ebédlőasztalánál.

– Hová megyünk?

Violet izgatottan várta a választ.

Poe bácsi kinyitotta a száját, de a hang, ami először kiött rajta, köhögésroham volt. Végre meg tudott szólalni:

– Nos, khm... egy távoli rokonotok vesz magához benneteket. Olaf gróf a neve.

A Baudelaire gyerekek egymásra néztek. Nehéz volt eldönteni, hogy ez most jó hír vagy rossz. Egyrészt nem bánták, hogy végre elmehetnek a Poe-házból, másrészt sosem hallottak még erről az... Olaf grófról. Azt se tudták, miféle ember lehet.

Poe bácsi látta, hogy a mondottak bővebb magyarázatra szorulnak, folytatta tehát:

– A szüleitek azt akarták, hogy a legjobb nevelésben részesüljeteek, és mivel ezt csak a városban kaphatjátok meg, kizárólag olyan rokon jöhetett számításba, aki itt lakik!

Klaus egy másodpercig úgy érezte, hogy a torkán akadt egy darab fővetlen bab.

– Sosem hallottunk semmiféle Olaf grófról. Milyen rokonunk ő nekünk?

Poe bácsi sóhajtva pillantott a villáját rágcsáló Sunnyra.

– Azt hiszem, harmadági negyedik unokatestvér, de lehet, hogy negyedági harmadik unokatestvér. Nos, khm...

nem az volt a szempont, hogy közeli rokon legyen, hanem hogy helybéli... na!

– De ha itt lakik a városban, miért nem láttuk sohasem? Violetnek nem tetszett ez az egész.

– Talán, khm... mivel nagyon elfoglalt ember. Utazó művész, aki színtársulatával járja a világot.

– Reméltem, hogy legalább igazi gróf.

– Az is, és művész is! – hadarta Poe bácsi. – Nos ha ezt megbeszéltük, nem azért, khm, mintha asztalt akarnék bontani, de össze kell csomagolnotok, és én is sietek vissza a bankba. Most, hogy a gyámotok lettem, rengeteg az elintéznivalóm!

A Baudelaire gyerekek szerettek volna még sok mindent kérdezni Poe bácsitól, de ő már fel is ugrott, és karlengetve kirobogott az ebédlőből. Hallották, amint köhög egy sort indulás előtt, aztán már csak a bejárati ajtó csukódott be mögötte.

– Tehát akkor... – Poe néni elégedetten nézett Violetekre – jobb, ha minél előbb elkezditek az összepakolást! Edgar, Albert! Kérlek, segítsetek leszedni az asztalt!

A Baudelaire gyerekek rosszkedvűen csomagolták össze azt a néhány holmit, amijük volt. Klaus utálattal szemlélte a Poe néniféle pólókat, mialatt összehajtogatta és berakta őket egy kis bőröndbe.

Violet körülnézett a kellemetlen szagú szobában, ahol eddig laktak. A kis Sunny módszeresen végigrágcsálta Edgar és Albert széjjeldobált cipőit, mindegyiken otthagya emlékül a fognyomát. Néha összenéztek, ám ebben a bizonytalanságban, amiben most éltek, nem tudtak mit mondani egymásnak.

Az éjszaka nagyon nyugtalanul telt, csak forgolódtak álmatlanul az ágyukban. Balsejtelmeikkel küszködtek, és

hallgatták a Poe gyerekek horkolását. De aztán, végre-
valahára felkelt a nap, és Poe bácsi bekopogott az ajtaju-
kon.

– Frissen ki az ágyból, Baudelairek! Itt az idő Olaf gróf-
hoz menni!

Violet visszanézett az ágyára, csomóba gyűrt lepedőjére
és lelógó takarójára, és bár egy csepp sem szeretett itt
lakni, mégis valami furcsa, megmagyarázhatatlan nyug-
talanság fogta el, hogy el kell mennie.

– Azonnal indulnunk kell?

Poe bácsi válaszolni akart, de megint köhögnie kellett,
és időbe telt, mire ismét szóhoz jutott.

– Nos, khm... jó lenne minél előbb indulnunk... úgy gon-
doltam, a bankba menet kiteszlek benneteket Olaf grófnál.
Khm... khm... öltözzetek fel gyorsan!

Volt a hangjában valami türelmetlen sürgetés, mint aki
alig várja, hogy a gyerekek ne itt, hanem Olaf grófnál le-
gyenek végre.

Így történt, hogy aznap kora reggel a Baudelaire árvák
elhagyták a Poe-házat. Poe bácsi autója végigzötyögött ve-
lük a macskaköves utcákon. A Fakopács szökőkút hűs vi-
zében gyerekek pancsoltak; elhaladtak egy szemétdomb
mellett, ami valaha a királyi park volt, aztán bekanyarod-
tak egy keskeny mellékutcába, világos téglából épült há-
zacskák közé, és megálltak félúton, lefelé a lejtőn.

– Meg is érkeztünk!

Poe bácsi igyekezett nagyon derűsnek látszani.

– Íme, az új otthonotok!

A Baudelaire gyerekek felnéztek a házra. Takarosán, ra-
gyogóra sikáltan emelkedett ki a környező épületek közül.
A hatalmas, csillogó ablakok mögött csodálatos növények
pompáztak, és az ajtóban, egyik kezét a szikrázóan fénylő

kopogtatón tartva, középkorú hölgy állt. Tiszta és elegáns ruhát viselt, a másik kezében virágcserépet tartott, és kedvesen a gyerekekre nevetett.

– Ti vagytok hát, akiket Olaf gróf örökbe fogadott!

Violet kiszállt az autóból, és odasietett, hogy kezét rázzon a hölgygel. Az asszony kézfogása erőt sugárzott, és Violet, hosszú idő után, reménykedni kezdett, hogy talán a sorsuk végre jobbra fordul.

– Örülök, hogy megismerhetjük. Én Violet Baudelaire vagyok, ő az öcsém, Klaus és a húgom, Sunny. És az úr Poe bácsi, aki azóta gondoskodott rólunk, hogy a szüleink meghaltak.

– Hallottam a balesetről.

A hölgy minden érzelem nélkül mondta ezt, mintha csak az időjárásról tett volna említést.

– Az én nevem Strauss bíró.

– Bíró, szokatlan keresztnév. – Klaus nem tudta megállni, hogy ezt szóvá ne tegye.

– Nem a nevem, hanem a címem. A Legfelsőbb Bíróságon vagyok bíró.

– Ó, ez érdekes! – Violet elmosolyodott. – Ön Olaf gróf felesége?

– Jézusmáriám! Dehogy! Alig ismerem. Én csak a szomszédja vagyok!

A hölgy a szomszéd házra mutatott, és a gyerekek megdermedve látták, hogy milyen piszkos, elhanyagolt külsejű. Két keskeny ablaka volt mindössze, és azokon is lehúzott redőnyök, mintha nem is lenne szép, napsütéses idő. Fölöttük kidőlt-bedőlt torony emelkedett a magasba. Az ajtóra jócskán ráfért volna a javítás, és a közepén lévő kopogtató visszataszító, festett szemre volt ráillesztve. Úgy állt ez az épület a többi között, mint egy szuvas fog az épek sorában.

– Aojj! – kurjantotta el magát Sunny, és mindenki egyetértett a mondandójával, vagyis hogy senki se szeretne ilyen szörnyű helyen lakni!

– Örülünk, hogy megismerhettük... – mondta Violet bánaatosan Strauss bírónak.

– Én is örülök... – Strauss bíró megszemlélte a kezében tartott virágcserepet, aztán a lánykára emelte a pillantását.

– Átjöhetnétek egyszer kertészkedni!

– Az jó volna...

Violet arra gondolt, hogy mennyivel jobb lenne fordítva: Strauss bírónál élni, és Olaf grófnál kertészkedni néhány napján...! Ugyan miféle ember lehet az, aki egy szemet fest a kopogtatója alá az ajtóra?!

Poe bácsi megbillentette kalapját Strauss bíró felé, aki még utoljára a gyerekekre mosolygott, aztán visszahúzódtott barátságos, patyolattiszta házába.

Klaus mélyet sóhajtott, és bekopogtatott Olaf gróf házába. Ütései halálpontosan a festett szem közepén kop pantak. Hosszas csönd után csikordult az ajtó, és a gyerekek, életükben először, megpillantották Olaf gróft.

– Helló, helló, helló! – lihegte örökbefogadjuk, mint egy vízbefülő.

A magas, vékony fickó szennyfoltokkal telepöttyözött, szürke ruhát viselt. Az állán többnapos borosta éktelenkedett, és a szemöldöke közepén összeért egyetlen bozontos csíkban, nem úgy, mint más normális emberi lényeké, akiknél mindegyik szem fölé jut egy. A tekintete különös fényben égett, mintha vagy nagyon éhes, vagy nagyon dühös lenne.

– Üdv, gyermekeim! Kerüljetek beljebb, de jól törüljétek le a lábatokat, ne hozzatok be piszkot!

Ahogy Poe bácsival a nyomukban beléptek, a Baudelaire árvák azonnal rájöttek, milyen nevetséges dolgot

hangoztatott Olaf gróf. A szobát évek óta nem takaríthatta senki, a legpiszkosabb hely volt, amit valaha láttak. Az a kis por az utcáról meg se látszott volna benne! Még abban a kevéske fényben is, amely a mennyezeti kürtőn át beáradt ide, jól látszott, hogy minden mennyre mocskos, kezdve a falra akasztott oroszlánfejtől a kis faasztalkán felejtett almacsutkáig.

– Nos, khm... van némi tennivaló idebent.

Poe bácsi körülkémlelt a helyiségben. Olaf gróf megrántotta a vállát.

– Hát bizonyára nem olyan fényűző, mint a Baudelaire-rezidencia volt, de némi pénzzel sokat lehetne javítani rajta!

Poe bácsinak kiguvadt a szeme a meglepetéstől, és jó darabig köhécselt, mire meg tudott szólalni.

– A Baudelaire-vagyon nem fordítható erre a házra! Egyébként is, khm, a bank zárolta, amíg Violet nagykorú nem lesz.

Olaf gróf szeme dühösen megvillant, és Poe bácsi felé perdült, mint egy harapásra kész, vad kutya. Néhány vésszes pillanatig Violet azt hitte, pofon üti Poe bácsit. De aztán nyelt egy akkorát, hogy az ádámcsutkája kis híján kiugrott, és behúzta a nyakát.

– Persze, persze... Nekem aztán édes mindegy. Köszönöm, Mr. Poe, hogy idehozta őket! Gyertek, gyerekek, megmutatom a szobákat!

Poe bácsi az ajtó felé lépett, de mielőtt kiment volna, mégis visszafordult.

– Isten veletek, Violet, Klaus és Sunny! Bizonyára nagyon boldogok lesztek itt! Majd néha meglátogatlak benneteket, és ha bármi kérdésetek van, megtaláltok a bankban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– De azt se tudjuk, hol van az a bank! – kiáltotta Klaus.

– Van egy térképem a városról... – mondta Olaf gróf. –
Ég önnel, Mr. Poe!

Olaf gróf az ajtóhoz lendült, és gyorsan becsukta a távozó mögött, nehogy a gyerekek a gyámjuk után nézhesenek. Violet, Klaus és Sunny most azt kívánták, bárcsak sohase kellett volna elhagyniuk Poe bácsi bűzös házát, és mivel nem akarták a csukott ajtót nézni, lehajtották a fejüket. Ekkor észrevették, hogy Olaf gróf zokni nélkül viseli a lábbelijét. A rongyos nadrág és a fekete cipő között keskeny csíkban kilátszott lábszárának sápadt bőre, ahová ugyanolyan szemet tetováltak, mint amelyet a külső ajtóra festettek. A Baudelaire gyerekek eltűnődtek, vajon hány szem található még ebben a házban, és vajon mindig úgy érzik-e majd e szemek miatt, hogy Olaf gróf akkor is figyeli őket, amikor nincs jelen.